

Κουνουπίν. Μύτικ. κ.ά.) : Πουλὸ γουργουνιάτ'κου ζητᾶνι, δὲ φτάνουμι νὰ πληρώσουμι Αἰτωλ.

γουργουνίδα ἡ, Κέρκ. (Κασσιόπ.Σιν.)Κύνθ.Μῆλ. γουργουνίδα Πελοπν. (Κορινθ. Πιτσᾶ Τρίκκ.) γουργουνί'α Κάρπ. (Ἀπέρ.) Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ τῆς παραγ. καταλ. -ίδα.

1) Τὸ ζῶον Γλομερίς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Millepedi) Κάρπ. (Ἀπέρ.) Κάσ. Συνών. γουργουνάκι 2, γουργοῦνι 4, γουργουνίτσα 2, γουργουννομπούμπαρο, γουτζέλι, μαμμουρίδα, προβατίνα. 2) Εἶδος ἀγρίας νήσσης Κέρκ. (Κάβ. Χλομ.) Συνών. ἀγριογουργουνίδα. 3) Τὸ φυτὸν Κυκλάμινον τὸ νεαπολιτανικὸν (Cyclamen neapolitanum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Κέρκ. (Κασσιόπ. Σιν.): Τῇ βατάτα τῇ γουργουνίδας τῇ γόβουμε καὶ τρέβουμε ὅθι ἔχουμε λειχῆνα Κασσιόπ. Συνών. ἀζινίτσα, βουκάμενος, γουργούνα 8, γουργουνίτσα 5, γουργουννοπάπουτσο, γουργουννοπατάτα, γουργουννόχορτο 1, γουργουννοπόδαρο 5, καλαπόδι, κυκλαμιά, κυκλαμίδα, ντρίμερο, πετρομάνουρο, τῆς γῆς τὸ ψωμί.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουνίδα καὶ ὡς τοπων. Κέρκ. (Σιν.) 4) Τὸ φυτὸν Ἑλμινθία ἢ ἔχινουιδῆς (Helminthia ἢ Picris echinoides) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Κύνθ. Μῆλ. Συνών. εἰς λ. γουργουνίτσα 4. 5) Ἡ παιδιὰ γουργοῦνα, περὶ τῆς ὁπ. βλ. γουργοῦνα 9, ἐνθα καὶ συνών., Πελοπν. (Κορινθ. Πιτσᾶ Τρίκκ.) 6) Λάκκος μικρός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ παῖκται τῆς παιδιᾶς γουργοῦνα προσπαθοῦν νὰ ρίψουν κῶνον πεύκης, ὅστις χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν παιδιὰν ταύτην ὡς γουργοῦνα Πελοπν. (Κορινθ.)

γουργουνίζω Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.)—Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 107—Λεξ. Βάιγ. Κομ. Ψύλλ. Μπριγκ. Δημητρ. γουργουνίζου Σαμοθρ. γ'ρουνίζω Πελοπν. (Ἄνω Ἀστέρ. Οἷτυλ.)—Λεξ. Πόππλετ. γ'ρουνίζω Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γκ'ρουνίζω Εὐβ. (Ξηροχώρ.) γουργουνίζου Β. Εὐβ.

Τὸ Βυζαντ. γουργουνίζω.

1) Γρυλλίζω, φωνάζω ὡς χοῖρος Εὐβ. (Ξηροχώρ. κ.ά.) Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἄνω Ἀστέρ. Λεῦκτρ. Οἷτυλ.) Σαμοθρ.—Λεξ. Βάιγ. Κομ. Πόππλετ. Ψύλλ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὸ γ'ρουνί γ'ρουνίζει Λεῦκτρ. Ἀμα βυργιάσ' ἡ κιὸς κ' ἐναι δεμένο τὸ γου'οῦν', γου'ουνίζ' (ἄμα βυργιάσ' ἡ κιὸς—ἄμα ἐπιδεινωθῇ ὁ καιρὸς) Σαμοθρ. Ἀντάκωσεν νὰ γουργουνίῃ (ἡ λούτα), τξ' ἀλώπως ἔφραεν τὰ πίτερα μάνι - μάνι (ἀντάκωσεν= ἄρχισε, ἀλώπως=νομίζω πῶς) Πεδουλ. Σκυλλὶ δὲ γαβγίζ', γίδ' δὲ βιλιάζ', γ'ρουν' δὲ γουργουνίζ' (ἐξ ἐπωδ.) Εὐβ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Φέρομαι ἀγροίκως Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 107—Λεξ. Μπριγκ. Βάιγ. Δημητρ. Συνών. γαῖδοερέω, γαῖδοερίζω 1, γαῖδοεροβαστῶ, γαῖδοεροφέρεω.

γουργουνίλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γ'ρουνίλα Αἰγιν. γουργουνίλα Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

Ἡ ὁσμὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. γουργουνάδι 2.

γουργουνίστικα ἐπίρρ. Κεφαλλ.—Λεξ. Βάιγ. Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ οὐσ. γουργουνίστικος. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ., εἰς Δουκ. δὲ εἰς λ. γουργοῦνι καὶ ὁ τύπ. γουργουνιστικά.

Δίκην χοίρου, ἀπρεπῶς ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φέρθηκε γουργουνίστικα Κεφαλλ. Συνών. γαῖδοερίνα 2, γαῖδοερίτικα.

γουργουνίστικος ἐπίθ. Κεφαλλ.—Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστικος. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ χοίρου, ὁ χοίρειος ἐνθ' ἄν.: Γουργουνίστικο κρέας Κεφαλλ. Συνών. γουργουνένιος, γουργουερός, γουργουνήσιος γουργουνίστικος, γουργουνίτσινος. 2) Ἀπρεπῆς, ἀγροίκος ἐνθ' ἄν.: Ὁ τρόπος τοῦ ἦτανε πολὺ γουργουνίστικος Κεφαλλ.

γουργουνίτικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουργουνί'κος Θράκ. (Κασταν. Σκοπ. Τσορλ.) γουργουνί'κους Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) γ'ρουνί'κους Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ χοίρου, ὁ χοίρειος Θράκ. (Κασταν. Σκοπ. Τσορλ.) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) Προπ. (Μαρμαρ.): Πίττα φυλλωτὴ μὲ γουργουνί'κη λίγδα (=λίπος) Σκοπ. Ἀπὸ τότες ἔχ'νε σὲ καλὸ τὰ Χριστούγεννα νὰ τρῶνε γουργουνί'κο κρέας Τσορλ. Βράζ'νε τὰ πράσα μὲ γουργουνί'κη λίγδα καὶ τὰ βάζ'νε κατάπλασμα Κασταν. Γουργουνί'κα τσαρούχια Μαρμαρ. Συνών. εἰς λ. γουργουνίστικος 1. 2) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ., ἡ ἀπρεπῆς συμπεριφορὰ Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Τὸ 'καμες πάλι τοῦ γουργουνί'κου σου (ἐφέρθηκες πάλιν ἀπρεπῶς). Συνών. εἰς λ. γουργοῦνι 3β.

γουργουνίτσα ἡ, πολλαχ. γ'ρουνίτσα Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μαντίν. Σαηδόν.) γουργουνίτσα Ἡπ. (Ξηροβούν.) Πελοπν. (Αἰγ. Βερεστ. Καρδαμ. Κλειτορ. Μαντίν.) Στερελλ. (Λαμ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

1) Ἡ μικρὰ θήλεια χοῖρος Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν. Κάμπος Λακων. Κίτ. Κοπαν. Μάν. Μεσσην. Σαηδόν. Τριφυλ. κ.ά.): Ὁ μυλωνᾶς εἶχε μιὰ γ'ρουνίτσα τσαὶ τὴν ἔσφαξε Κάμπος Λακων. Ἡ γουργουνίτσα μου πάνου 'ς τοὺς ἔξι μῆνους βγήκε μὲ παιδιὰ (ἐγέννησε, ὅταν εἶχε ἡλικίαν ἐπτά μηνῶν) Γαργαλ. Φέρε λιγάκια χόρτα νὰ φάῃ ἡ γουργουνίτσα Μάν. || Φρ.

Ἡ ἀρναδίτσα τέσσερους κ' ἡ γουργουνίτσα πέντε κ' ἐγὼ ἡ καλὴ νοικοκυρὰ ἐξήντα πέντε ἡμέρες (ὑποτίθεται ὅτι τὰ λέγει αὐτὰ ἡ γάττα ὡς πρὸς τὴν χρόνον τῆς κυήσεως) Πελοπν. || Αἰνίγμ.

Γουργουνίτσα γαστρωμένη | τὴ σπηλίτσα πάει καὶ βαίνει (τὸ πλήρες φαγητοῦ κοχλιάριον καὶ τὸ στόμα) Μεσσην.

Γουργουνίτσα γαστρωμένη | κι ἀπὸ τὸ λαιμὸ δεμένη (ἡ ἄτρακτος) αὐτόθ. Συνών. γουργουννοπούλα, μπουζοπούλα. 2) Τὸ ζῶον Γλομερίς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Millepedi) Ἡπ. (Ξηροβούν.) Πελοπν. (Βερεστ. Δίβρ. Γαργαλ. Τριφυλ. Φιγάλ. κ.ά.): Οἱ γουργουνίτσες δὲν ἀφίνουν τίποτα νὰ φυτρώσῃ 'ς τὸν κῆπο Γαργαλ. Συνών. γουργουνάκι 2, γουργοῦνι 4, γουργουνίδα 1, γουργουννομπούμπαρο, γουτζέλι, μαμ-

